

Ποιος φταίει για το κακό στον κόσμο;

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Πόσο δύσκολο είναι να ακούμε για πολέμους, με θανάτους και καταστροφές, ή να βρισκόμαστε μπροστά σε σοβαρές ασθένειες σε εμάς ή σε δικά μας πρόσωπα και να μην αποδίδουμε ευθύνη στον Θεό που είναι ο μόνος παντοδύναμος!

Είναι αλήθεια ότι από την αρχή του κόσμου, με την πτώση των Πρωτοπλάστων, ο Θεός βρίσκεται κατηγορούμενος ως αίτιος του κακού. Αυτός έδωσε την εντολή, Αυτός έδιωξε τους ανθρώπους από τον παράδεισο, Αυτός προκαλεί τις θεομηνίες (η λέξη παραπέμπει σε οργή), Αυτός δίνει τις δοκιμασίες για να δοκιμάσει την πίστη μας.

Η αντίληψη αυτή είναι καθαρά θρησκευτική, γνώρισμα των θρησκειών που θέλουν ένα δυνατό – απαιτητικό Θεό και ένα αδύνατο – υπάκουο άνθρωπο. Έτσι, οι καλοί αμείβονται με μια ζωή χωρίς δυσκολίες και πόνο, και οι κακοί τιμωρούνται με ένα σωρό δοκιμασίες για να αλλάξουν.

Αυτή η απλούστευση στη σχέση Θεού - ανθρώπου, νομίζω πως ενθαρρύνει την αθεία και δικαιολογεί την αντιπαλότητα. Ποιος θέλει τέτοιο Θεό εμπαθή, με γνωρίσματα ανθρώπινα, γεμάτα από πάθη και αδυναμίες; Έτσι, όμως, θέλει η ανθρώπινη επινόηση τον Θεό: δυνατό, σκληρό, απαιτητικόν.

Ευτυχώς «ο Θεός των πατέρων ημών», ο Θεός της ορθοδοξίας, ο αληθινός Θεός, είναι ακριβώς το αντίθετο. Στο πρόσωπο του Χριστού μάς αποκαλύπτεται ως αγάπη. Μια αγάπη που θυσιάζεται για τον αμαρτωλό, που σταυρώνεται «υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας». Δεν απαιτεί, προσφέρεται. Δεν ζητά, δίνεται.

Βέβαια, ακόμα ο διάβολος, από την αρχή ήδη, συκοφαντεί και διαβάλλει τον Θεό - γι' αυτό και διάβολος - ότι ο Θεός δεν θέλει οι άνθρωποι να γίνουν Θεοί, ότι δεν αγαπά όσους παραβαίνουν το θέλημά Του, ότι τιμωρεί τους κακούς και ότι ετοιμάζει κόλαση για τους αμαρτωλούς.

Το ομαδικό ασυνείδητο φαίνεται πως δεν μας αφήνει να ελευθερωθούμε από τη θρησκευτική αντίληψη περί Θεού και σχέσεις Του με τους ανθρώπους, ώστε κάθε που ακούμε, να μαθαίνουμε, ζούμε οι ίδιοι δύσκολες καταστάσεις, περιμένουμε από τον Θεό να επέμβει και να αλλάξει γνώμη σταματώντας το κακό.

Ενώ αίτιος του κακού, συλλογικό - προσωπικό - φυσικό - κοσμικό, είναι ο διάβολος, καταφέρνει να μας πείσει ότι είναι ο Θεός. Και Αυτός σιωπά, δεν ενεργεί

σπασμωδικά για να μας δείξει το αντίθετο. Αλλά ως αγάπη ενεργεί αθόρυβα και ουσιαστικά. Εκεί που κυριαρχεί το κακό, έρχεται και το μεταβάλλει σε μέσο σωτηρίας και αιωνίου Ζωής.

Πράγματι, είναι κακό ο πόλεμος, οι ασθένειες, οι συκοφαντίες, οι αδικίες και ένα σωρό άλλα που συμβαίνουν στον κόσμο. Όμως, ο Θεός τα μεταποιεί σε καλά με το να βοηθήσει τον άνθρωπο να τα υπομένει και να τα περάσει, εφόσον δεν μπορεί να τα σταματήσει ή να τα αλλάξει.

Στον προσωπικό αγώνα, που θα κάμει στην καρδιά του ο άνθρωπος, θα του αποκαλυφθεί ο Θεός ως πατέρας, ως φίλος, ως αγάπη. Τότε μπορεί να υπομένει το όποιο κακό του συμβεί, στηριζόμενος στη Χάρη του Θεού που ενισχύει, δυναμώνει και χαρίζει ελπίδα Αναστάσεως.

www.isagiastriados.com

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN